

Drie weduwen

Cate Quinn

Drie weduwen

Blake is dood. Zijn vrouw heeft hem vermoord. Maar welke?

ISBN 978-90-225-9064-5

ISBN 978-94-023-1522-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Black Widows*

Vertaling: Jan Mellema

Omslagontwerp: Bürosüd, München

Omslagbeeld: © Laura Kate Bradley, Petya Todorova, Ildiko Neer / ArcAngel Images
& Lookphotos / Design Pics

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Cate Quinn

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rachel, eerste vrouw

Heer, vergeef me, ik heb vandaag tegen de politie gelogen. Ik zei dat Blake nooit een hand tegen me had opgeheven. Ik zou graag zeggen dat ik dat deed omwille van zijn nagedachtenis, maar dat zou een tweede leugen zijn. Het is gewoon zo dat ik het niet kon hebben dat een buitenstaander weer eens commentaar zou hebben op onze manier van leven.

Ik was op de ranch toen de politie kwam. Ik had mijn potten klaargezet en schoongemaakt, en was bezig ze te vullen met gezouten aardappels. Doordat het veel geregend heeft, hebben we dit jaar een grotere oogst dan anders, dus er viel heel wat te wecken.

Ik vond het altijd een rustgevend werkje. Het doet me denken aan de tijd dat ik als klein meisje groente voor de winter moest wecken, samen met mijn broertjes en zusjes op blote voeten in de keuken. Ik stond wat in mezelf te neuriën, veegde de randen schoon en draaide de deksels erop. Mijn voorraadkast stond zo langzamerhand al behoorlijk vol met corned-beef en kleurige groenten. Het is me nooit gelukt om het vlees er appetijtelijk uit te laten zien, al is de smaak altijd verrukkelijk.

Stadse mensen zullen de ranch van de Nelsons misschien niet veel soeps vinden. Het is een oude boerderij op een stuk grond van een paar hectare, waar in de jaren vijftig zeker zo'n honderd koeien liepen. Vijf jaar geleden heeft Blake in het vervallen woonhuis een fornuis geïnstalleerd en wat elementaire riolering aangelegd. In een straal van honderdvijftig kilometer is er geen ziel te bekennen, alleen maar woestijn en een paar oude kalkoengieren. Maar voor mij is dit het paradijs op aarde.

Het was nog warm voor de herfst, dus ik had de deuren helemaal opengezet. Ik voelde aan de lucht dat er ander weer op komst was. Zo'n plotse-

linge omslag in temperatuur die stormen aankondigt. Grote witte wolken die boven de woestijn verschijnen. Ik had mijn ogen gesloten en voelde de zon die door het keukenraampje op mijn gezicht viel. Toen ik ze weer opendeed, stonden er politieagenten op het erf.

‘Mevrouw Nelson?’

Ik keek op, had een mes in de hand. Het zal wel een raar gezicht zijn geweest voor die agenten uit de stad, ik in een vormeloze, hooggesloten boerenjurk met lange vleugelmouwen, de zoom die tot op de enkels valt, en mijn blonde haar in een vlecht op mijn rug. Ik veegde het witte aardappelpelzemeel van het lemmet en legde het mes neer.

‘Welke mevrouw Nelson had u gehad willen hebben, agent?’ Ik keek ze een voor een aan.

Een paar van hen lieten hun blik rondgaan. Van de buitenkant is onze ranch een beetje een troep, met de vervallen bijgebouwen, de schuur voor de opslag van droogwaren, en de half omgespitte groentebedden. Binnen is het opgeruimd en gezellig, met veel zelfgehaakte spulletjes. Op de kleine bank liggen twee kussens die ik zelf gemaakt heb, met in grote kleurige letters HOME IS WHERE THE HEART IS EN GOD IS LOVE. Onze keuken bestaat uit een eenvoudig aanrecht en een gootsteen. Op een plank staan het kleine gasfornuis en wat conserveringsspullen die ik van Blake heb gekregen toen we twee jaar getrouwd waren.

Aan de achterkant bevindt zich de oude hooizolder, waar we onze bedden hebben neergezet. Twee eenpersoons voor twee vrouwen. En een tweepersoons, voor Blake en degene die hij voor de nacht heeft uitgekoken.

Een van de agenten bekeek een ingelijste foto, genomen vlak nadat Blake en Tina waren getrouwd. Wij vrouwen staan met z’n drieën achter onze echtgenoot. Ik, de oudste, mijn blonde haar voor de gelegenheid geföhnd, de lippen roze gestift, een bloemetjesbloes die op mijn brede heupen valt. Emily, slank, ziet er nog jonger uit dan de negentien jaar die ze toen was. Met haar groene ogen wijd open ziet ze eruit als een konijn in het felle licht van een auto, en haar piekhaar is voor de foto in de krullen gezet. En Tina, met zo’n grijns van ik-heb-het-goed-voor-elkaar. Steil zwart haar, een strakke, laag uitgesneden jurk, zwaar opgemaakt.

Een agente met een strakke broek aan stapte op dat moment naar voren. Ze kwam over als een buitentype, iets wat je ook wel bij sommige

meiden uit Salt Lake City ziet, als ze tenminste niet religieus zijn, en sporten in het weekend en weet ik veel. Ze heeft glanzend bruin haar, dat ze in een paardenstaartje heeft gebonden. Buitengewoon markante lichtbruine ogen. Ik zag meteen dat ze niet van de Kerk was.

‘Ik ben agent Brewer,’ zei ze. Ze stak een zongebruinde hand uit.

Ik gaf haar een hand. Ze had een warme, stevige handdruk.

‘Bedoelt u te zeggen dat er meer dan één mevrouw Nelson is?’ vroeg ze.

‘Eh, nee, mevrouw.’ Om de een of andere reden gleed mijn blik naar het mes.

Brewer kneep haar ogen iets toe, alsof ze me op een leugen had betrappt.

‘Ik bedoel te zeggen,’ verduidelijkte ik, ‘dat de anderen er nu niet zijn.’

Ze schraapte haar keel. ‘Bent u mevrouw Rachel Nelson, getrouwd met Blake Nelson?’

‘Zeker, mevrouw, dinsdag al zes jaar.’ Ik schonk haar een glimlach. ‘Gisteren was onze trouwdag, om precies te zijn.’

Ze leek in verwarring gebracht en keek naar de trouwfoto. ‘Zijn jullie mormonen?’

‘Zelf gebruiken we liever de term “Heiligen der Laatste Dagen”,’ zei ik stijfjes. ‘Mag ik vragen wat u hier komt doen?’

‘Mevrouw Nelson,’ zei ze, en ze pauzeerde even om adem te halen, ‘ik ben bang dat we slecht nieuws voor u hebben. Het betreft uw man.’

Niet wát ze zegt, maar de toon waarop ze het zegt treft me als een slag in het gezicht.

‘Is hij opgepakt?’ Ik voel dat mijn gezicht begint te gloeien.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee.’

‘Gaat u mij oppakken?’

‘U kunt beter even gaan zitten.’

Tina, zustersvrouw

Dat moet ik haar nageven: de boze heks van het westen kon die ochtend eindelijk schitteren. Rachel was de enige van ons die het lef had om naar het mortuarium te gaan en hem te identificeren. Die flauwekul zie je ook wel in politseries. Televisiedrama's. Familieleden die staan te janken en zeggen: 'Ja, het klopt, hij is het.' Nooit zie je iemand zeggen: 'Ik kan het niet.'

De smerissen hebben me opgepakt, net toen ik mijn eerste shot in anderhalf jaar zou nemen. Als een verslaafde duif was ik naar Rio Grande gegaan, het drugsdistrictje van Salt Lake City van maar liefst twee straten groot. Dat is eigenlijk best grappig, voor iemand als ik, die uit Vegas komt. Waar ik ben opgegroeid was de hele stad aan dat spul. En hier schieten ze al in de stress van een paar straatjes met een stel daklozen.

Maar goed, toen ik werd opgepakt dacht ik dat ze ons arresteerden vanwege de bigamie. Dus wij naar het bureau toe. Naar zo'n kamertje waar je eerst naartoe moet voordat je officieel in de stront zit. Wanneer ze nog poeslief tegen je doen en de gesprekken niet worden opgenomen.

Dus hier zit ik op het bureau in Salt Lake City, en in feite is er weinig veranderd, los van de aanklacht. En dat is toch om te gillen? In Vegas pakten ze me op wegens tippelen. Hier pakken ze me op omdat ik getrouwd ben.

En dan komt er ineens een vrouw binnen. Ziet er goed uit. Lange meid, goed figuurtje, bruin haar, paardenstaartje, maar superglanzend, alsof haar lichaam van top tot teen uitstraalt hoe gezond ze wel niet is. Praktisch geen make-up, een huttentocht-bruine kop, ogen zo'n beetje lichtbruin. Zowat de kleur van goud.

Ze doet me denken aan de ansichtkaarten die Blake me altijd stuurde. Keurig nette mensen in sportkleding die het buitenleven van Utah promootten: 's winters snowboarden, en mountainbiken in de zomer.

Ze stelt zich voor als agent Brewer. Over het algemeen moet ik niks hebben van vrouwen zoals zij. Ze denken dat ze precies weten hoe het is om zonder geld op te groeien, maar ze hebben werkelijk geen idee.

‘Bent u Tina? Mevrouw Nelson?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ben Tina Keidis.’ Ik werp haar een vernietigende blik toe om haar duidelijk te maken dat ik echt niet zo achterlijk ben om toe te geven dat ik met Blake getrouwd was, want dat is wettelijk verboden. Ik leun achterover. ‘Slaan jullie deze tafels en plastic stoelen bij de groothandel in?’ vraag ik. ‘In Vegas hadden ze namelijk precies dezelfde.’

Daarmee wilde ik haar laten weten dat dit niet bepaald mijn eerste arrestatie was, dus hoefde ze echt niet te proberen om me te intimideren, omdat dat totaal geen zin heeft.

‘Mevrouw Nelson,’ zegt een collega van haar, ‘er is een lichaam van een man aangetroffen in de woestijn. We denken dat het uw echtgenoot is.’

Daar sla ik helemaal van dicht.

Brewer vertelt wat er gebeurd is. Hoe een geitenwollen sok uit de stad die midden in de woestijn op zoek wilde naar zichzelf gieren zag cirkelen bij de rivier, waar Blake vaak ging vissen. Dan vertelt ze over het lijk. Wat er verdacht aan is. Ondanks hoe het leek, vertoonde Blake letsel dat hij zichzelf onmogelijk kon hebben toegebracht.

Toen ze me de bijzonderheden vertelde, had ik echt te doen met de vent die hem had gevonden.

‘Ik heb begrepen dat u in Rio Grande bent opgepakt,’ voegt Brewer eraan toe. ‘In dat deel komen niet veel mormonen. Was u verdwaald?’

Ik mompelde iets over dat ik de stad niet goed kende. Maar ze zijn niet achterlijk. Grote kans dat ze mijn duimdikke dossier uit Nevada al hebben opgevraagd.

Hoe het echt zat? Op de avond van het zoveeljarig huwelijk... trok ik het niet meer, denk ik. Ik ben naar de stad gegaan. Foute boel. Blake had me al gewaarschuwd dat het niet mee zou vallen om hem met andere vrouwen te moeten delen. Maar volgens mij had hij er niet echt goed over nagedacht. Die andere twee wisten niet beter, die waren ermee opgegroeid. Die hadden een godvrezende opvoeding genoten, zo van: de man is het

hoofd van het gezin. Dat was allemaal nieuw voor mij. Ik heb nooit echt deel uitgemaakt van een gezin. Ik werd steeds van het ene naar het andere pleeggezin gesleept, en soms was ik bij mijn moeder, als ze in de stad was.

Dus ik kan de Heere Jezus wel om kracht vragen, en God om vergiffenis, maar elke dag op de ranch was het alsof er iemand op mijn hart stapte. Dat voelde echt zo, ik zweer het je, die tot moes getrapte drab in mijn lijf.

Rachel zei dat het went, maar volgens mij kent ze überhaupt niet het soort liefdesband dat wij tweeën hebben. Zij en Blake studeerden nog toen ze wat met elkaar kregen. Twee gezonde mormonen die goede dingen deden. Zij voldoet graag aan de verwachtingen die anderen van haar hebben. En ze wil ook graag winnen. Al komt ze daar niet openlijk voor uit. Maar mevrouw Mormoon-Bedden-Opmaken wil wel degelijk altijd de beste van de klas zijn.

Daarom vond ze het goed dat haar man er vrouwen bij nam, denk ik. Gewoon een goede mormoon zijn was haar niet genoeg. Ze moest de beste zijn.

Rachel heeft er totaal geen weet van hoe het zat tussen Blakey en mij. Hoe hij in het afkickcentrum altijd op me zat te wachten. Om mijn zieltje te redden. Daar maakten we trouwens vaak grapjes over. Ik plaagde hem ermee. Wat doet zo'n knappe jonge vent bij een stelletje doorgesnoven speedkickers? Dat soort dingen. Hij vertelde me dat hij nooit zijn zending had afgemaakt en dat hij ter compensatie vrijwilligerswerk deed in afkickcentra. Daarmee zat ik hem ook te stangen. Dat wij als verslaafden die wilden afkicken een gemakkelijke prooi waren, omdat we zó graag een nieuw leven wilden beginnen dat we alles voor zoete koek aannamen. Dan lachte hij en zei dat er inderdaad een kern van waarheid in zat. We lachten heel wat af, hij en ik.

Maar het is gewoon zo dat Blake me heeft gered, in alle opzichten. En die eerste keer dat we samen dansten, op dat suffe kerstfeestje in het afkickcentrum, ik met mijn hoofd tegen zijn warme borst, fluisterde Blake in mijn oor dat hij heel bijzondere gevoelens voor me had, en dat hij dat nog nooit had meegemaakt.

Daar klamp ik me aan vast, in duistere tijden, wanneer ik alleen slaap en Blake met een andere vrouw is.

Het ergste is altijd tegen zonsondergang, nadat Rachel een van haar godvergeten mormoonse conservenprakjes heeft klaargemaakt. Er begint

dan wat te... smeulen tussen ons. Dat tweepersoonsbed heeft een ontzettende lading, ik zweer het je. Je ziet Rachel dan alle kanten op kijken, behalve naar de hooizolder. Emily wordt dan nog zwijgzamer dan anders. En ik, ik word zenuwachtig. Prikkelbaar. Ik zeg gemene dingen. Zoals ik ook altijd deed toen ik alle dagen high was en nog geen nieuwe shot had.

Rond zonsondergang kregen we met ons drieën altijd de vreselijkste ruzies. Alle klusjes waren gedaan, het huis en de tuin waren aan kant. Veel lampen hadden we niet op de ranch, we hadden geen behoorlijke tv, alleen een klein draagbaar toestel. Emily beweerde bij hoog en bij laag dat ze nooit tv keek, maar op de een of andere manier zoog dat ding wel elke dag de accu leeg. Blake las graag gezamenlijk uit de Bijbel, maar hij was er niet altijd. Dus we hadden het met z'n allen kunnen zien aankomen. De trouwdag.

Blake had me al drie keer achter elkaar uitgekozen voor de nacht. Er kwam steeds meer druk op de ketel. Ik heb dit beeld in mijn hoofd: wij met z'n drieën op de bank en afwachten wie van ons hij zal kiezen. Rachel, vaag glimlachend als Mona Lisa, alsof het haar allemaal niks kan schelen. En dan ik. Ik kijk op een manier die ik bij het tippelen heb geleerd, waarbij je doet alsof je aan iets vreselijk schunnigs zit te denken. En dan de spichtige Emily, doodsbang.

Grappig, nu ik erover nadenk: hoe banger Emily leek te zijn, hoe vaker ze werd gekozen.

3

Emily, zustersvrouw

Hij is dood, hij is dood, hij is dood.

Ken je dat, wat ze weleens zeggen? Dat je niet weet of je moeten lachen of huilen? Zo voel ik me, achter in de politieauto, terwijl we door de woestijn hobbelen.

‘Hoe vinden jullie de weg terug nadat jullie geshopt hebben?’ vraagt de agent die achter het stuur zit. ‘Wij konden het nauwelijks vinden, zelfs niet met satellietbeelden erbij.’

Ik reageer door mijn schouders op te halen. Ik kijk liever een beetje uit het raam.

De ranch was bedoeld als een veilige plek voor ons allemaal. Een plek waar we onszelf konden zijn. Vanwege het feit dat echtbreuk in Utah bij de wet verboden is.

‘Eén man, drie vrouwen, toch?’ probeert de agent. ‘U was de jongste?’

Omdat ik nauwelijks reageer, doen ze er na een tijdje het zwijgen toe. Het leek me sowieso dat ze de trouwfoto’s al gezien hadden. Op een ervan staat Rachel met haar lange blonde haar, arm in arm met Blake, alsof ze een prijs heeft gewonnen. Ze was iets magerder toen, niet veel. Dan een foto van een paar jaar later, met Blake, zijn rode haar een ietsiepietsie donkerder. Hij staat naar mij te grijnzen, alsof hij iets wist waar ik geen weet van had. Rachel staat achter ons, met een bezitterige hand op het crèmekleurige jasje dat Blake op alle drie de trouwerijen aanhad. En dan nog een foto waar we met z’n drieën op staan. Tina, opgemaakt alsof ze voor *Playboy* op de foto moet. En Rachel met een rare doodse blik in haar ogen. Ik sta er opgelucht bij.

Op weg naar de stad vroeg de politie me het hemd van het lijf over

Blake. Over zijn baan als vertegenwoordiger voor de weckmachinefabriek. Waarom hij zo vaak van huis is.

De agente heeft me gevonden toen ik een kilometer of anderhalf van de boerderij aan het rondstruinen was. Ik denk dat ik hoopte op een soort openbaring, zoals Hiëronymus in de woestijn in Syrië. Maar ik kwam niet ver. Ik werd moe in mijn benen.

Het went snel, de woestijn. Eerst had ik er een bloedhekel aan. Tot in de verre omtrek helemaal niks. Dat we ons moesten wassen met een kopje en een emmer water. Dat we steeds goed in de gaten moesten houden hoeveel licht en verwarming we gebruikten, omdat het stroomaggregaat het anders niet trok.

Na de trouwerij bracht Blake me van Salt Lake City naar de boerderij. Met elke kilometer die we verder de woestijn in reden kreeg ik steeds meer het gevoel dat ik in kleine stukjes uit elkaar viel.

Ik was in de stad opgegroeid en vond het niet te geloven, al dat land, die leegte.

‘Hier is helemaal niks,’ zei ik tegen Blake. ‘Het is één grote woestenijs.’

Hij gaf me een knipoog. ‘Ik zou het eerder een woestijn noemen.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar, drukte mijn gezicht tegen het raampje en keek hoe het geelbruine landschap voorbijzoeft. Als je er te lang naar keek, kon je op den duur niet gewoon meer uit je ogen kijken. Dan zag je alles in pixels, net als bij die oude computergames. Dan hebben je ogen geen houvast meer. Steeds weer dezelfde gigantisch grote bergen, met van die strepen als in pompoentaart, geeloranje zand en van die plukjes vaalgroen gras die voorbijzoeven. Zoef, zoef, zoef.

‘Hier kun je helemaal je eigen ik zijn,’ zei Blake tegen me. ‘Geen wetten die je in de weg staan. Alleen maar bergen, zand en lucht, honderdvijftig kilometer alle kanten op.’

Wat hij volgens mij bedoelde was dat ik zijn eigen ik kon zijn.

Wat nog het ergst was, was dat Blake apetrots was, alsof hij alles zelf had aangelegd. Hij bleef maar wijzen op die rode rotspartijen, de bergen, de rondcirkelende roofvogels. Het was dat Blake de portieren had vergrendeld, anders had ik die van mij opengedaan en was ik op een holletje teruggegaan naar Salt Lake City. Ik zweer het je. Toen we bij de ranch waren, ben ik als eerste naar zo’n polletje gras gegaan. Ik had gedacht dat het zacht zou zijn, als een kussentje, maar nee. Het prikte.

Blake zei dat mobieltjes hier geen bereik hadden, en dat je de vaste telefoon niet onbepaald mocht gebruiken, omdat dat anders flink in de papieren zou lopen. Als ik iemand wilde bellen, zou hij me wel naar Tucknott brengen, het dichtstbijzijnde plaatsje. Of anders kon ik hem wel een brief meegeven, die zou hij dan wel op de bus doen. Rachel schreef kennelijk heel wat brieven, aan broers en zussen die her en der woonden.

‘Rachel ziet haar familie praktisch niet,’ zei hij. ‘Maar ze schrijft ze wel. Daar heeft ze veel aan.’

Het kwam niet bij me op om te vragen waarom Rachel haar familie nooit zag. Ik denk dat het toen tot me doordrong dat ik niemand had die ik kon schrijven. Niemand die ik kon bellen. Ik had a gezegd, nu moest ik ook b zeggen. Ik kwam er pas later achter dat Rachel had gelogen over wie ze was.

Ik heb trouwens nog wel geprobeerd mijn moeder te bellen, vlak na de trouwerij, maar zo gauw ze mijn stem hoorde, hing ze op. Dat was de dag na de huwelijksnacht. Steeds als ik eraan terugdenk lopen de rillingen me over de rug. Niet lachen, oké? Maar toen ik negentien was, had ik echt geen flauw idee. Echt ongelogen. Ik had geen idee wat mannen en vrouwen in de slaapkamer met elkaar uitspookten. Het was een hele schok toen ik erachter kwam, jawel meneer.

Maar weet je wat daarnaast het moeilijkste was nu ik vrouw nummer twee was geworden? Je lacht me vast uit als ik het zeg.

Waar ik het meest aan moest wennen was het eten. Hemeltjelief, wat kon die vrouw niet koken, zeg. Ik ben niet grootgebracht met de mormoonse keuken. Ik ben opgegroeid in dat deel van de stad waar immigranten wonen. Wij aten pasta en gehaktballetjes.

De eerste avond op de boerderij had Rachel als voorafje een blik mysterieuze soep opengetrokken. Hoofdgerecht was aardappelpuree uit een pakje met gortdroog vlees, en als toetje kregen we groene trilpudding met een soort slagroom. Jezus in de hemel, wat smerig was dat.

Aan het eind zei Blake dat we werkelijk heerlijk gegeten hadden, en dat hij trots op haar was dat ze al die moeite had gedaan. Pas toen drong het tot me door dat dit haar idee van een feestmaal was.

De politieauto draait de snelweg naar Salt Lake City op. Ik hou mijn adem in als we de stad naderen. De groene verkeersborden, de hoge bergen in de verte, niet afgeplat en in alle tinten bruin zoals die in de woestijn,

maar grijs en spits. In de winter zijn ze wit van de sneeuw, maar het voorjaar vind ik het mooist, als het gaat dooien en de donkere grond door de sneeuw heen schemert. Dan is het net of iemand er een kan melk overheen heeft gekieperd.

Ik zie vale gebouwen met vierkante ramen opdoemen, en naarmate we dichterbij het centrum komen, staan de torenflats steeds dichterbij elkaar.

Bij een sportveld staat een keurig rood-wit bordje met de mededeling: ZONDAGS NIET BETREDEN.

We rijden door een achterafstraatje, in de buurt van waar ik ben opgegroeid. Ik vang een glimp op van Caputo's, het Italiaanse winkeltje waar mijn moeder soms kaas en tomatensaus kocht. Op de planken stonden allerlei kleurige blikken.

‘Gaat het, mevrouw Nelson?’

Ik merk dat ik mijn vingers tegen het raam heb gelegd. Langzaam trek ik mijn hand terug en maak ik een vuist.

‘Prima,’ zeg ik. ‘Ik ben hier opgegroeid, vandaar.’

Ik bedenk dat ik op mijn huwelijksdag te zenuwachtig was om een hap door mijn keel te krijgen, ook als Rachel goed had kunnen koken. De blik die ze me toewierp toen ik daar voor het eerst een voet over de drempel zette. Ik dacht echt dat ze me ter plekke zou vermoorden, op het beige zeil, en dat mijn bloed dan in haar afzichtelijke zelfgeknoopte tapijt zou trekken.

Het leek wel alsof het nog niet bij haar was opgekomen wat Blake en ik in de slaapkamer zouden gaan doen.

In een flits worden al mijn gedachten weggedrukt door een plotselinge openbaring.

Dat hoef ik nooit meer te doen.

Ik hoor een raar geluid, en eerst denk ik nog dat het een dierlijk geluid is dat uit de politieradio komt. Een geit of een biggetje. En dan dringt het tot me door dat ik het zelf ben. Ik lach.

Hij is dood, hij is dood, hij is dood.

Rachel, eerste vrouw

Tina wilde met me mee om hem in het mortuarium te zien. Moge God haar vergiffenis schenken. Ze deed het echt. Maar ze viel bijna flauw toen we in die donkere gang kwamen waar die chemische lucht hangt. Het zou niet juist zijn geweest om haar dit aan te doen. Tina heeft zo ook al een zwaar genoeg leven gehad.

Dus aan mij de eer. De moeilijke dingen worden altijd op mijn bordje geschoven.

Het was me nog gelukt om een paar gewone kleren bij elkaar te rapen voordat ze me naar het politiebureau brachten. Een shirt en een spijkerbroek die, als ik eerlijk mag zijn, tegenwoordig wat strakker om de heupen zit. Ik haalde mijn vlechten eruit en liet mijn haar los op mijn rug vallen. Ik zag ze denken, zoals dat zo vaak gebeurt. Met los haar kun je de blonde highlights zien, eigenhandig geverfd maar mooier dan bij de thuiskapper, een dienst waar veel vrouwen van onze kerkgemeenschap zich mee behelpen.

Agent Brewer blijft bij een kleine kamer staan. ‘We stoppen hier even,’ legt ze uit. ‘Ik zal vertellen wat u kunt verwachten als u het mortuarium binnengaat.’

Ze wacht even, en ik weet wat ze denkt. Ik heb nog steeds niet gevraagd hoe Blake om het leven is gekomen. De oerangst voor de politie steekt z’n kop weer op. Als kind heb ik geleerd nooit met de politie te praten. En ik bedoel echt nooit nooit.

Ik slik en ga zitten. Het is een kamertje met gestuukte muren, een beetje zoals mijn kamertje toen ik klein was. Er staat een nepleren bank, alsof iemand een poging heeft gedaan het gezellig in te richten. De lamp verspreidt hard licht.

‘Dat ziet er niet best uit.’ Brewer kijkt naar mijn onderarm. Vijf donkere plekken. Ik trek mijn mouw eroverheen.

‘Hebt u gestudeerd?’ vraagt Brewer.

Ik vraag me af hoe ze dat weet. Dan besef ik dat ik mijn oude shirt van Brigham Young University aanheb. De naam van de universiteit staat op een mouw.

‘Jazeker, mevrouw.’ Mijn ogen glijden steeds naar de deur.

‘In meervoudige huwelijken zie je niet veel mensen die gestudeerd hebben,’ merkt ze op.

Daar zit wat in, denk ik. Ze hebben me gevonden in een prairiejurk, op blote voeten, op een boerderij waar geen stromend water is. Waarschijnlijk denken ze dat ik zo’n sekteslachtoffer ben.

‘Misschien weten de slimmeriken uit handen van de politie te blijven,’ zeg ik.

Mijn stem klinkt iel en kil. Tot mijn verbazing hoor ik hoe ik als mijn moeder praat. Die bleke vrouw die haar kinderen in een kelder heeft grootgebracht. Ik weet nog dat ik hetzelfde dacht toen Blake voor het eerst met Emily thuiskwam. Toen we wat zaten te praten, leek ze zo verlegen en onderdanig. Ik dacht dat ik haar kon helpen om uit zichzelf te treden en Gods liefde te ervaren. Ik had gedacht dat we als vrienden met elkaar om zouden gaan. Het slaapkameraspect zouden we tactisch onbesproken laten. Het water van de rivier dat sierlijk om een rots stroomt.

En toen kwamen Blake en Emily terug van hun trouwerij. Ik had er niet bij stilgestaan hoe hij naar haar zou kijken. Moge God me vergiffenis schenken, ik had een feestmaal voor mijn nieuwe zuster gekookt, ik had haar bed opgemaakt, had verse bloemen in haar kamer gezet. Ik zou gaan staan, ik zou haar hartelijk omhelzen en haar vertellen dat ze welkom was, ik zou haar laten merken dat ze geliefd was. En toen zag ik Blake kijken. Met zijn wolvenogen. En toen kon ik nog maar aan één ding denken.

Zo heeft hij nooit naar mij gekeken.

De echtgenoot die ik zo goed dacht te kennen was in een roofdier veranderd. Een kwijlend beest. Mijn omhelzing werd stijfjes, mijn vriendelijke woorden kwamen als as uit mijn mond. En het leek of Emily, de zuster-vrouw die ik in ons huis had uitgenodigd, alleen maar bang was, voor wat ze in mijn ogen zag.

Het dringt tot me door dat agent Brewer iets zegt.

‘De identificatie is een formaliteit,’ zegt ze rustig. ‘Zijn lichaam zal bedekt zijn. Het laken zal een eindje worden teruggeslagen zodat alleen zijn gezicht te zien is. Knik maar als u genoeg gezien hebt, dan wordt het laken weer over hem heen getrokken.’

Ik voel de aandrang te gaan lachen. Dit lijkt allemaal zo onwerkelijk.

‘Een vluchtige blik, meer is niet nodig. We hebben al een positieve identificatie op basis van wat we in de portemonnee van meneer Nelson hebben aangetroffen. Mocht u, gezien de omstandigheden, toch niet in staat blijken hem te identificeren, dan kunnen we altijd nog een DNA-test afnemen.’

‘Omstandigheden?’

‘Mevrouw Nelson. Het is goed voorstelbaar dat u misschien schrikt. Ik ben bang dat uw man... Er zijn sporen van geweld aangetroffen. Op het lichaam.’

Tranen wellen op. Mijn Blake. Zo zachtaardig en zo lief.

‘We houden er rekening mee dat uw man de hand aan zichzelf heeft geslagen,’ gaat ze op zachte toon verder. ‘Maar we kunnen andere mogelijkheden niet bij voorbaat uitsluiten.’

Het is alsof de grond onder mijn voeten wordt weggeslagen en ik in de diepte tuimel. Ik krijg de plotselinge, dierlijke aandrang om haar een klap te geven.

‘Mijn man is lid van de Kerk,’ zeg ik.

Dat lijkt haar koud te laten.

‘Het is een zonde om het leven te nemen dat God je gegeven heeft,’ leg ik uit, en ik vraag me af hoe stom ze kan zijn.

Brewer knikt rustig. ‘U gelooft niet dat hij zelfmoord heeft gepleegd?’

Ik spreek me heel duidelijk uit. ‘Nee. Daar ben ik voor honderd procent van overtuigd.’

‘Zou iemand enige reden hebben om meneer Nelson kwaad te doen?’

Zeker vijf seconden lang snap ik de vraag niet. Dan dringt het tot me door. ‘Denkt u dat mijn man misschien vermoord is?’ Mijn stem klinkt heel hees. Alsof de woorden niet voorbij het verdriet kunnen komen. ‘Iedereen hield van Blake. Wie zou hem nou iets aan willen doen?’

Brewer wisselt een blik met haar collega’s. En terwijl ik de woorden zeg, weet ik dat ze niet helemaal waar zijn. Iedereen hield van Blake. Behalve zijn vrouwen.

Soms haatten we hem.

Rachel, eerste vrouw

‘**B**ereid u erop voor, mevrouw Nelson. Ik vrees dat het geen prettig gezicht is. Weet u zeker dat u niemand mee wilt hebben? Familie...’

‘Laten we het meteen maar doen,’ zeg ik, en ik mompel binnensmonds een gebedje waarin ik om kracht vraag. Omdat ik al zoveel heb meege maakt, ben ik niet snel bang. Al moet er voor alles een eerste keer zijn, neem ik aan.

‘De manier waarop hij aan zijn eind is gekomen,’ zegt Brewer, ‘heeft zijn sporen in het gezicht nagelaten. Er is enige verkleuring en vervorming opgetreden. Misschien vindt u dat het stoffelijk overschot in niets lijkt op de persoon die u zich herinnert.’

Stoffelijk overschot. De politie zal dat soort bewoordingen wel gebruiken om een zekere afstand te creëren.

Je zou denken dat ik ertegen opzie. Maar het tegendeel is waar. Ik wil hem heel graag zien. Heel raar. Het intense gevoel doet me denken aan onze studententijd, toen ik steeds hoopte hem op de gang tegen te komen. Dat eerste jaar als student. Ik krijg kippenvel als ik er alleen al aan denk.

Brigham Young University was mijn eerste echte ontmoeting met de buitenwereld, de wereld waar we allemaal voor gewaarschuwd werden toen we op de Homestead opgroeiden.

Het was de eerste keer dat ik een gebouw zag dat meer dan twee verdiepingen telde, of andere apparaten dan de spullen bij ons op de boerderij.

Dit waren dingen waarover slechts fluisterend werd gesproken, of die in de tijdschriften stonden die mijn zussen mee naar huis smokkelden. Gebouwen die helemaal van glas waren. Brede geplaveide trottoirs met mooie bloemperken.

Nog meer dan mijn moderne omgeving maakte het feit dat ik alleen was veel indruk. Toen ik klein was, mochten meisjes nooit zonder begeleiding naar buiten, nog geen seconde.

En hier was ik, ik kon gaan en staan waar ik wilde. Waarschijnlijk liep ik met open mond rond. In de verte zag ik prachtige besneeuwde bergtoppen, als een oerkracht die me met beide benen op de grond hield. Ik had werkelijk het idee dat ik misschien zomaar weg zou zweven als die bergen er niet waren geweest.

Het kostte me zeker tien minuten om door de schuifdeuren van het hoofdgebouw naar binnen te gaan. Ik dacht dat er een trucje achter zat waardoor ze open zoefden, en ik heb een hele tijd gekeken hoe andere studenten zelfverzekerd door de deuren naar binnen en naar buiten gingen. Uiteindelijk liep ik mee met een meisje in een lange jurk, zo dicht bij haar als ik maar durfde, en ik voegde me in de bijenkorf van studenten die van het ene college naar het andere gingen.

In de ruime hal stonden apparaten waar je frisdrank uit kon halen, als je er muntjes in deed. Die had ik in het politiebureau ook gezien, nadat de politie de Homestead was binnengevallen, en mij was verteld dat het machines van de duivel waren, enkel bedoeld om je geld afhandig te maken.

Ik schraapte al mijn moed bij elkaar, besloot een stap op de weg naar onafhankelijkheid te zetten en mezelf op een flesje fris te trakteren.

In het kader van mijn terugkeer in de maatschappij had ik van de instanties in Salt Lake City een nieuwe outfit uit de plaatselijke kringloopwinkel gekregen, plus dertig dollar in gloednieuwe biljetten. Het geld had ik in mijn nepleren portemonnee bij me, plus de papieren van mijn studiebeurs, die ik als een amulet bij me droeg. Alsof iemand mijn toelage zou intrekken als ik niet op elk willekeurig moment de papieren kon tonen.

Ik haalde er een ongekreukeld briefje van vijf uit en liep naar de vanachteren verlichte afbeelding van een cola-light, met een hele reeks knoppen ernaast. Ik wist niet goed wat ik moest doen. Ik meende tamelijk zeker te weten dat het apparaat wel zou kiezen wat voor frisdrank ik kreeg. Zo was het tot nu toe namelijk altijd gegaan. Maar er gebeurde niets.

En toen hoorde ik een stem.

‘Kun je niet kiezen?’ Het was een aangename, donkere stem met een enigszins bezorgde ondertoon. Alsof mijn keuze wat ik die dag wilde drinken er echt toe deed.

‘Ik ken deze apparaten eigenlijk niet,’ gaf ik toe, een haarlok om mijn vinger windend, op een manier waarvan Blake me later zou vertellen dat hij me daarom mee uit vroeg.

Die eerste keer dat ik hem zag. Ik kan niet zeggen dat ik meteen door de bliksem werd getroffen. Hij had mooie ogen, heel donkerblauw, en lange wimpers, wat je niet vaak ziet bij mannen. Bijna een beetje meisjesachtig. Zijn haar was echt rossig. In de loop der jaren werd dat wat donkerder. En sproeten had hij ook. Van die sproeten die je krijgt wanneer je zo’n lichte huid hebt dat je niet te lang aan de zon blootgesteld mag worden maar in je jeugd praktisch altijd buiten bent geweest.

‘Dus jij komt ook van de boerderij?’ Hij kwam dichterbij, en ik rook de frisse geur van zijn kleren. Eerst dacht ik dat hij afwist van mijn afschuwelijke verleden, en ik schaamde me diep. ‘Er zijn er heel wat die net als wij op het platteland zijn opgegroeid.’ Hij keek me glimlachend aan, en ik zag dat er kuiltjes in zijn sproeterige wangen zaten. ‘Je kent natuurlijk alleen van die apparaten waar je muntjes in moet doen. Ik zal je even helpen.’

Hij schoof me aan de kant en keek fronsend naar het apparaat. Toen keek hij naar mij. ‘Jij lijkt me iemand die dol is op creamsoda,’ besloot hij.

Hij haalde een briefje van één dollar uit zijn zak en schoof het in een gleuf.

Ik was helemaal overdonderd door zijn zelfverzekerde manier van doen. Mijn hart sloeg op hol toen hij zich bukte, het koude blikje pakte en het mij in de handen drukte. Het was ijskoud, maar ik voelde er niets van.

‘Bedankt,’ zei ik.

Hij knikte even en stak zijn hand uit. ‘Graag gedaan. Ik ben Blake.’

‘Ik ben Rachel.’ Het was voor het eerst dat ik mijn nieuwe naam gebruikte om mezelf aan een onbekende voor te stellen. Ik vond het goed klinken.

‘Nou, Rachel, ik hoop je nog vaker tegen te komen.’ Hij knipoogde naar me, en toen was hij weg. Ik trok het blikje open en nam een paar slokjes. Hij had gelijk, dacht ik. Ik ben echt dol op creamsoda.

Ik was op dat moment benieuwd of ik hem ooit weer zou zien.

Ik had nooit gedacht dat ik hem in een mortuarium zou zien liggen, onder een blauw laken.

‘Neem alle tijd, mevrouw Nelson,’ zegt Brewer. ‘Geef maar een seintje als u er klaar voor bent.’

Ik voel dat ik een brok in mijn keel krijg, die niet weggaat. De vormeloze massa onder de blauwgroene stof ligt nu voor me, met alle suggestieve welvingen.

O God, o God, o God, o God, o God, o God, o God.

Ik wil het niet. Ik vraag me af of ik erop terug kan komen. Of iemand anders voor me wil kijken.

En dan denk ik aan Tina en Emily. Ik moet dit voor hen doen. Geen van tweeën zijn ze hiertoe in staat. Ik krijg een bitter gevoel.

Ik had de juiste man, en de verkeerde vrouwen.

Als er maar andere vrouwen in ons huwelijk waren gekomen. Vrouwen die meer als ik waren. Dan zouden we goed met elkaar overweg hebben gekund. Dan hadden we dingen kunnen delen.

Tina en ik zijn zo verschillend. Zij vertelt altijd alles aan iedereen. Ik ben opgevoed met het idee dat dat niet goed is. Je hangt niet je vuile was buiten. Je privé zaken zijn je privé zaken, en die hou je voor je. En Emily, mijn hemeltje. Die liegt gewoon. Toen ik haar voor het eerst tegenkwam in het eettentje waar ze werkte, vond ik Emily ontzettend schattig. Alsof ze zo uit een film was weggelopen, met die grote blauwgroene ogen en dat piekerige blonde haar. De glamour gaat er gauw vanaf als je haar eenmaal beter leert kennen. Nu zie ik Emily meer als een meisje dat er een beetje raar uitziet.

Ik haal diep adem om mezelf voor te bereiden op wat komen gaat, en ik trek mijn neus op in een poging niet te gaan huilen. Dan knik ik kort maar krachtig.

‘Weet u het zeker?’ Agent Brewer heeft het laken met één hand vast. Ze kijkt bezorgd naar me.

‘Ja.’ Het komt er timide en zacht uit.

Als ik haar aankijk, ben ik ervan overtuigd dat ze een vriendelijke persoon is. Ik denk dat ze zelfs mijn hand zou vasthouden als dat was toegestaan.

‘Oké.’ Ze knikt. ‘Ik trek het laken weg. Geef maar aan wanneer u klaar bent, dan bedek ik het gezicht weer.’

Door de tranen wordt alles wazig. Maar als ze het laken wegtrekt en ik hem zie, is het of ik door een tientonner word overreden.

Ik deins achteruit en leg een hand op de metalen tafel om niet te vallen. Mijn lichaam doet iets raars en klapt bij de heupen dubbel. Ik hap naar

adem. Mijn ogen glijden weer naar het lichaam, een paar centimeter van mijn wit verkrampde vingers af. Ik trek mijn hand in een reflex terug.

‘Mevrouw Nelson,’ zegt Brewer. ‘Mevrouw Nelson. Wilt u dat we het even onderbreken?’

‘Wat hebben jullie met hem gedaan?’ fluister ik. ‘Wat hebben jullie met mijn Blake gedaan? Waar is zijn gewijde onderkleding?’

Tina, zustersvrouw

In het politiebureau hebben ze een koffieautomaat met Postum erin, wat lijkt op die eikeltjeskoffie die mormonen altijd drinken. Ik heb er nooit aan kunnen wennen, maar Rachel drinkt het met een gretigheid alsof het spul elk moment uit de mode kan raken.

Terwijl we op Rachel wachten, drukt een van de agenten op een knop en laat zijn beker vollopen met een schuimende drab met een vies kleurtje. Hij biedt mij niets aan.

‘Dus jullie hokken samen?’ zegt de agent. Hij roert in zijn smerige bak koffie. ‘U en nog twee vrouwen? Jullie fungeren met z’n drieën als echtgenotes van Blake Nelson?’

Hij bekijkt me van top tot teen. Er zitten wat dooie punten in mijn steile zwarte haar, omdat ik het laat groeien, in het kader van mijn geloof. Ik zie er nog steeds sexy uit, ondanks alle drugs die ik genomen heb. Puur geluk, denk ik. Mijn moeder was precies zo. Zelfs toen ze in de veertig was, had ze nog heupen en een c-cup. Haar gezicht zakte wat uit, maar grote bruine ogen en mooie jukbeenderen kunnen heel wat hebben. We hebben Indiaans bloed, dat zei ze tenminste altijd. Plus nog heel wat ander bloed, aangezien mijn vader een klaploper was die van over de grens kwam. Maar hoe dan ook, mensen met Indiaans bloed worden echt mooi oud.

In Vegas valt het lang niet op als je mooi bent. Van zo’n beetje de helft van de meiden in de casino’s zou je mond openvallen. Dus ik kan deze agent uit Salt Lake City bij wijze van spreken horen denken: had hij steeds seks met alle drie tegelijk?

Rachel heeft me eens verteld dat de niet-fundamentele types ontzettend geobsedeerd zijn door het man-vrouwgedoe binnen een polygaam